

Константинъ Н. Петкановъ

За свободата

Презъ този день слънцето не изгрѣ. Утрото бѣше облачно. Сива и влажна мъгла лежеше надъ цѣла Тракия. Бащината ми кжща бѣше се притиснала до хладния въздухъ и плахо гледаше презъ голитѣ клони на овошнитѣ дървета. Излѣзохъ на двора съ рѣзанъ хлѣбъ въ ржка и се вслушахъ въ детскитѣ викове, които идѣха откъмъ селската ни рѣка. Веднага хвърлихъ хлѣба на кучето и изтичахъ къмъ дървеното магаре, прехвърлено надъ търнената ограда. Когато стжпихъ на горната му дъска, стори ми се, че сивиятъ облакъ се докосна до шръкналитѣ ми, неостригани коси.

Така започваха есеннитѣ дни въ Тракия. Небето ще посивѣе, и полето ще се смълчи. Само изъ широкитѣ дворове се носи глъчката на записанитѣ въ работа стопани.

Въ детскитѣ викове познахъ гласа на нераздѣлния си другаръ Хадживото Ванку. Скъчихъ отъ дървеното магаре, преминахъ презъ дългия дворъ на баба Асима и, преди да завия къмъ ржката, спрѣхъ изненаданъ. Кжщата на Хаджията бѣше заобиколена отъ всички страни съ джандари. Тѣ стояха съ насочени пушки къмъ затворенитѣ прозорци. Поискахъ да мина по тѣсната улица,